

Századelő

I. Irodalom

Fanni halála után hagyományai
illetéketlen kezekbe jutván —
a hagyomány sajátossága,
hogy kéz közé jutván a környéken
mindenki gyanússá lesz
s a törekvés ennek elkerülésére
csak jobban beleforgatja az embert
a mártásba, fokhagyma és tárkonyecet
társaságában forogva aztán bánja
már kutyául, miért nem olvasott
mást, miért éppen a Kármán —
de késő, bár előre tudta,
most állhat neki az egésznek
újra, úgy kell nekem, annyi minden
más is van, elszalasztott táncórák,
nők s férfiak vegyest, csontkezeivel
rázza Kármán a jelenvalót —
csak a jelen-való teszi életemet, jó,
nekem van időm kivárni, hogy
kihulljom egy szem, aztán egyre több
a töppedő ujjak közül, *Trézi,*
mint fogak a lanyhuló ínyből; van,
ki lássa, hiszen nincs egyszerre halál,
a rögzülésre elég
egyetlen szempillantás, illetéktelen
kezének magányos rebbenése
a tetem fölött —
mi késztet e furcsa mozgásra...?

II. Séta egy korfordulón

Jó kétszáz évvel előbb kettő
nagyságos elme kart karba
öltve ballagott
(persze csak leveleik
által, ahogy azok egy
barátságos lóváltóhelyen
egymás mellett megpihentek)
s az idősebb, a báró így szólt:
„Tanítani kéne helyzetem, mely
Mahomet koporsójaként fellebeg
s ahogy kötözni próbálom
verssel, hivatallal, csak elpazarlok
éveket, míg gazdaságom gyarapszik egyre;
sem költőnek, sem tisztviselőnek
nem tartom és nem tartatom magam —
mégis, úgy váltjuk itt a szavakat
mint afféle episztolérek...”
s tovább is folytatta volna, de
időközben a másik levélnek
jött meg a szava: „Ha így gondolod,
még nem késő: az idő, az időnk épp'
alkalmas a megsemmisülésre:
nevünk és soraink még nem
bogozódtak össze, sorra eltüntethetők
szépen, marad a barátság meg a séta
s aprócska szégyen talán, de nekünk
lesz elég indokunk a hallgatásra...”
az öreg azonban már messze mormogott
„hallgatás”, „hallgatózás”, ilyenek
maradtak csak az állomás asztalán.

III. Amade titkos dilemmáiból

„mint a böffentés, csomókban
öklendezem ki a szavakat;
gyónás, savanyú belsőség
ömlik a lapra, hol alaktalan
megszilárdul, riasztva formázó
kedvet, nyájas pihenőt,
ki inkább kilovagol...

(...)

az arcom sem rándul
mikor kedvükben sütkérezve
hátral más szoknyákban kotrok
S rímes disztichonnal bolondítok
hasonszórú 'versértő' bolondot
s kiben épp' benne vagyok
mikor eszem azon jár, milyen úton
jutok oly sorhoz, mely után
nem következik másik...

(...)

egyetlen megélhető dolog maradt
csak hátra, amire várva
pedig úgy gondoltam, vissza lehet
nézni, feszítve, felhordva az éneket
oly magasba, honnan abban a
pillanatban befejezhetem, mikor amúgyis
el kéne hagyni ez utolsó sorig
végigírt életemet..."

Szeged

Kovács Zoltán